

in popolnem prazna, razun malega divana, kjer sva sedela in starega spineta, ki je zašel Bog vé po kakem naključji na Krim in katerega je kupil Umbrijani za nekoliko rublov. Umbrijani takrat ni bil sam, imel je obisk; neki plesalec na vrvi, ki je ravno skozi mesto šel, tudi Vlah, prišel je k njemu kot rojaku, izposodit si denarja. Umbrijani je dal, kar je imel, ni bilo ravno mnogo. Oba naju je pogostil z kavo, pripravljeno po turški. Prinesla nama jo je mala, tolsta, nelepa ženska, po obleki seljanka iz kurske gubernije.

„Moja žena“, predstavi jo nama Umbrijani. Bil sem tako presenečen, da sem skoraj spustil čašo, ki sem jo imel v roki, na tla. Bal sem se za trenutek, da bode žena Umbrijanova razžaljena po tem presenečenju, bilo je namreč zánjo to malo laskavo, toda videl sem brzo, da je bila topa in neumna in da ni zapazila ničesar.

Umbrijani povedal le nama med razgovorom, da ne umeje njegova žena in čitati ni pisati. Na tem je bilo seveda malo ležeča, ali v njej ni bilo niti iskre duha, na njej ni sledu lepote. Kaj ga je neki vezalo nanjo? Njega, krasnega, duhovitega, njega, ki ni le znal na pamet Dante-ja in Platona, temveč ki je bil dna duše z njima napolnjen in ki je preživel in presanjal z njima vse, kar sta ona z zlatim dletom bila vrezala v neminljivo kovino svoje večne slave! In ravno isti Umbrijani, ki je ljubil Astazijo in molil k Beatrici, mogel je živeti s to žensko, isti Umbrijani, ki se je bil napil iz čarobnoga studenca ljubezni pod palmami in granati! Umbrijani, ki je speljal špansko markizo, katera je šla v samostan, po tem kojo je zapustil! Umbrijani, ki je bil obožavan od angleške pesnikinje, katera je nanj napisala prej dithyrambe in pozneje iz osvete sramotilno knjigo! Ne, to ni bilo možno! Bil sem od podobnih misli tako raztresen, da sam odšel raje domov.

Drugi dan bil sem na sprehodu za mestom v družbi nekeda starega profesorja, Švicarja, ki je tudi poznal Umbrijanija, ali se ni štel k njegovim prijateljem. Šla sva k starim nasipom, obraščenim sedaj z travo, ki so bajé branili nekdaš tabor Mitridatov. Nekaj časa govorila sva seveda o nesrečnem kralji, brzo pa se obrnil pogovor na Umbrijanija, kateri me je končno zanimal bolj. Vprašal sem Švicarja, ali morda pozno njegovo ženo.

„Ženo!“ vzkliknil je. „Prepričan sem, da to ni njegova žena. Ta zakon je laž kakor vse, kar pripoveduje ta italijanski komedijant.“

„A jaz mu verujem vse“, odgovoril sem. „Čudim se le, kako je mogel vzeti to topo žensko za ženo.“

Prvič to ni njegova žena, kakor vam pravim“, dejal je Švicar, „drugič dela Umbrijani kakor nekdaš veliki Molière: Il prend son bien, où il le trouve*). in tretjič bi bila ta stvar njemu slednjič popolnem slična. Zakaj? No, zato, ker bi bila ta blazna dvojica. In vaš občudovani Umbrijani ni le, kar se navadno imenuje, na pol blazen, ampak bil je pred nekaj leti bajé resnično blazen,

tudi v patalogijskem smislu besede. Trpel je na fiksnej ideji najbolj čudne vrste in morebiti trpi na njej do sedaj.“

(Dalje sledi.)

Poučni in zabavni drobiž.

Ministri v Avstriji. Od pričetka vladanja našega presvetlega cešarja je bilo v Avstriji vseh ministrov 170, in sicer: 9 vnanjih ministrov, 11 vojnih ministrov, 19 ministerskih predsednikov, 5 drž. finančnih ministrov, 19 pravosodnih, 17 finančnih, 17 trgovinskih, 17 notranjih, 18 naučnih, 10 poljedelskih, 6 policijskih, 9 ministrov za dež. brambo, 12 ministrov brez portfelja in 1 žel. minister. Od teh 170 ministrov jih je bilo 17 neplemenitašev. L 1848 je bilo 26 ministrov.

Novice.

— **Osebne vesti.** Notarski kandidat v Radovljici gospod Jos. Smoder je imenovan notarjem v Velikih Laščah. — Višjemu inženerju Antonu Schwabu v Postojni je cesar dovolil, da sme nositi podeljeni mu viteški križec reda rumunske krone. — Pristav finančne prokurature ljubljanske dr. Viktor Pessiak, je imenovan tajnikom iste prokurature. — Drž. poslanca Fr. Šukljeja je cesar imenoval pravim dvornim svetnikom. — Davčni nadzornik v Radovljici R. Jordan, je premeščen v Rohrbach na Gorenjem Avstrijskem. — Kanonično vmeščeni so bili te dni g. Janez Čebašek na župnijo Črni vrh pri Polhovem gradu, g. Rudolf Gregorič na župnijo Lozice in g. Anton Antončič na župnijo Planina pri Vipavi. — Umrli je 29. avgusta g. Martin Drčar, župnik v Preski.

— **Vseslovenski shod.** Dne 14. septembra vršil se bo v Ljubljani vseslovenski shod, o katerem govorimo na drugem mestu. Shodu, na kateri pride tudi odposlanec mladočeške stranke, sledil bo ob 5. uri popoldne banket. Kdor se hoče banketa udeležiti, naj to najkasneje do 10. septembra naznani tajniku pripravljalnega odbora drž. poslancu dr. Žitniku.

— **Podaljšanje uradnih ur.** Predsedstvo graškega višjega sodišča je premenilo uradne ure pri podrejenih mu sodiščih. Za konceptne uradnike so določene uradne ure od 8—1 in 4—6, za manipulacijske uradnike od 8—1 in od 3—6.

— **Nemška provokacija.** Poroča se, da se je ustanovilo provokatorično nemško pevsko društvo pod imenom „Südmärkischer Sängerbund“, k kateremu društvu pristopijo vsa nemška pevstva na Kranjskem, v Trstu, na Gorškem in — v Istri. To društvo, katerega jedini namen pak je, razburjati Slované na jugu naše države in provocirati, napravi svojo ustanovno slavnost v Ljubljani, v središču slovenske domovine. Listi svare provokaterje, naj si dobro premislijo, predno se odločijo za ta korak v srcu naše domovine, ker v času splošnega narodnega razburjenja ni prav nič umostno tako nastopanje nagajivih Nemcev prav v sredi naše domovine. Ali si Germani še res domišljajo, da je nemški ves veseljni svet. Pazijo naj da prevara ne zadene britkeje, nego si v svoji nadutosti misliti morejo!

— **Deželni odbor kranjski** oddajal bo meseca septembra t. l. bike plemenjake belansko-pincgavske pasme najprej občinam, potem pa tudi drugim živinorejcem pod navadnimi pogoji. Prošnje naj se pošljejo do 25. septembra t. l. deželnemu odboru.

— **Tombola.** Finančno ministerstvo je dovolilo gasilnemu društvu na Črnem vrhu, da priredi tekom letošnjega leta v društvene namene efektivno tombolo.

* On vzame svojo srečo, kjer jo najde.